

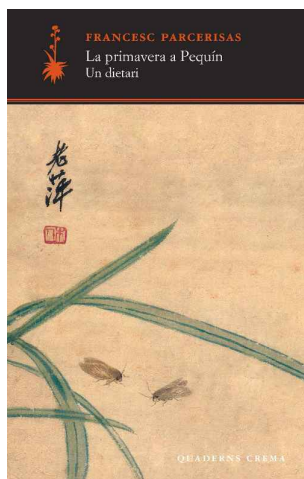

XIV PREMI LLIBRETER
OBRES PREMIADES

Categoria: Literatura Catalana

“La primavera a Pequín. Un dietari” (Quaderns Crema), de Francesc Parcerisas

Escrit durant una estada de l'autor a Pequín al 2011, “La primavera a Pequín. Un dietari” (Quaderns Crema, 2013) recull “els apunts d'algú que se sent empetitit pel desconeixement monumental d'una cultura que, en molts punts, afronta el món de maneres prou diferents de les nostres”, com diu el mateix escriptor al pròleg on també deixa clar que no és “ben bé un llibre sobre la Xina, sinó un llibre d'observacions i reflexions de qui es troba envoltat per una realitat nova i de qui contempla un món prou diferent d'aquell a què està acostumat”. Són reflexions anecdòtiques o profundes fetes des d'una finestra o mentre passeja per la ciutat i que de vegades associa “amb antics records personals”. Però, a la descripció de la quotidianitat, expressada amb dosis d'humor i la prosa elegant d'un bon observador com Parcerisas, el llibre afegeix dos ingredients més que busquen el contrapunt: un de “líric”, en forma d'una mostra de poemes

xinesos traduïts que volen ser “un homenatge lliure a una literatura tan antiga com enlluernadora”; i un altre “d'oníric”, a partir de la transcripció dels somnis “autèntics” de l'escriptor durant el viatge, anotats a hores intempestives, immediatament després d'haver-los tingut. El llibre forma part d'un projecte més ambiciós que tindrà més volums. *Info:* quadernscrema.com.

Sobre l'autor: Francesc Parcerisas

Francesc Parcerisas (Begues, 1944), poeta, traductor i crític literari, membre destacat de la generació literària dels 70, té una ampla trajectòria poètica amb títols com “Homes que es banyen” (1966), [“L'edat d'or” \(1983\)](#), [“Focs d'octubre” \(1992\)](#), [“Natura morta amb nens” \(2000\)](#) i [“Dos dies més de sud” \(2006\)](#). Va reunir la seva primera poesia a “Triomf del present. Poemes 1965-1983”. Parcerisas és un autor amb nombrosos guardons,

Crèdit foto: Marcelo Aurelio.

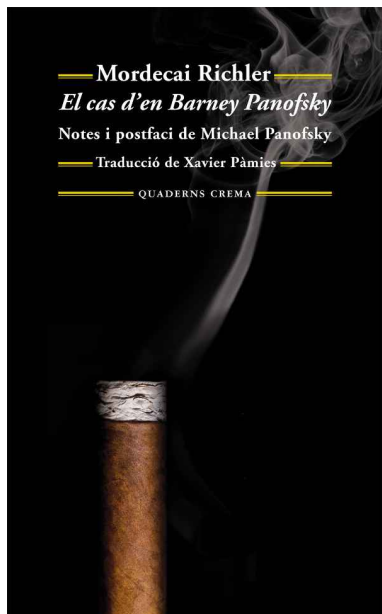
tant en el seu vessant poètic (el Carles Riba, Premi Ciutat de Barcelona i el Lletra d'Or) com en el de traductor (premi de la Crítica Serra d'Or de traducció poètica per “La llanterna de l'arc”, de Seamus Heaney, i el Cavall Verd-Rafel Jaume de traducció poètica per “Un esberrany de XXX Cantos”, d'Ezra Pound). Catedràtic del Departament de Traducció i Interpretació de la Universitat Autònoma de Barcelona, també ha escrit assajos sobre traducció, com ara “Sense mans. Metàfores i papers sobre la traducció”, Premi Internacional d'Assaig Josep Palau i Fabre (2013). És col·laborador habitual de revistes culturals i literàries, i va reunir alguns dels seus articles i assaigs al recull crític “L'objecte immediat” (1991). Amb “La primavera a Pequín. Un dietari” (2013), mereixedor del Premi Llibreter, li arriba el seu reconeixement en el camp de la prosa, en la seva primera incursió. Ha estat director de la Institució de les Lletres Catalanes (1998-2004), i des del 2010 n'és el degà; també va actuar de coordinador de la Generalitat de Catalunya per a l'Any del Llibre i la Lectura 2005.

Info: escriptors.cat; lletra.uoc.edu; poetarium.llull.cat.

Categoria: Altres Literatures

“El cas d'en Barney Panofsky” (Quaderns Crema), de Mordecai Richler

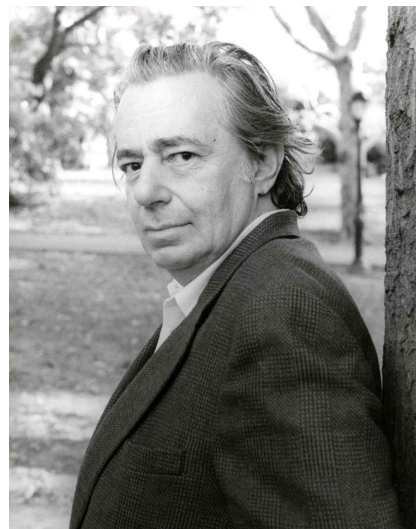

A banda de ser l'última novel·la del seu autor, “El cas d'en Barney Panofsky” (Quaderns Crema, 2013) -”La versión de Barney” (Sexto Piso), en castellà-, n'és també una de les més cèlebres, tant per la seva projecció internacional com pel fet d'haver-se adaptat al cinema, anys després de la seva mort, amb el títol original anglès de “Barney's Version” (2010) i de la mà de Richard J. Lewis. En ella, Richler dona veu al seu protagonista, Barney Panofsky, que escriu les seves memòries, malalt d'Alzheimer, on repassa la seva vida ja a la fase final, amb evidents paral·lelismes amb l'autor: ambdós són de Montreal, procedeixen d'una família jueva, han estat casats en més d'una ocasió, i es dediquen a escriure. Panofsky, productor exitós de cine, centra el seu relat en els seus tres matrimonis, amb Clara, una artista que es va suïcidar a París; la segona senyora Panofsky, com ell anomena; i Miriam, mare dels seus tres fills i l'única que va estimar realment, i també en la misteriosa desaparició del seu amic Boogie, a qui se sospita que va matar després d'haver-lo trobat al llit amb la seva segona dona. El llibre, traduït per Xavier Pàmies, conté un estil

narratiu irreverent i obscè, de vegades divertit i conmovedor, on Panofsky posa de manifest la seva creença que la vida és absurda i que ningú entén realment els altres. Estructurat en tres parts que porten el nom de les seves dones, conté anotacions del seu fill que expliquen els elements que ha oblidat el narrador a causa de la malaltia que pateix. Info: web.quadernscrema.com.

Sobre l'autor: Mordecai Richler

Mordecai Richler (Montreal, 1931-2001) és un dels autors contemporanis més populars de les lletres canadenques. Controvertit, crític amb l'establiment literari del seu país, i també amb la comunitat jueva d'on procedia, va cultivar amb èxit gèneres com la novel·la, l'assaig, la literatura infantil i els guions cinematogràfics. Entre les deu novel·les que va escriure, la majoria d'elles vivint a Londres, destaquen “The Apprenticeship of Duddy Kravitz” (1959), “St. Urbain's Horseman” (1971), “Joshua Then and Now” (1980), “Solomon Gursky Was Here” (1989) -premi Commonwealth Writers-, i “El cas d'en Barney Panofsky” (publicada en anglès com a “Barney's Version” al 1997), guardonada amb el premi Giller, el més prestigiós al Canadà, i l'Stephen Leacock Memorial Medal for Humour i portada al cinema. També va publicar llibres per al públic més jove, com “Jacob Two-Two Meets the Hooded Fang” (1975), “Jacob Two-Two and the Dinosaur” (1987), and “Jacob Two-Two's First Spy Case” (1995), que plasmen les dificultats dels joves per viure en un món d'adults. Va escriure centenars d'articles per a diaris de Canadà, els EUA i Anglaterra, incloent The Atlantic Monthly, Look, The New Yorker, The American Spectator, el National Post i el Montreal Gazette. Es va casar dues vegades i va tenir cinc fills, tots ells amb la seva segona dona, Florence Mann. Va morir al 2001 a conseqüència d'un càncer. Info: wikipedia.

Crèdit foto: Jerry Bauer.

Categoria: Àlbum Il·lustrat

“La caputxeta vermella” (Símbol Editors), d'Aaron Frisch i Roberto Innocenti

“La caputxeta vermella” (Símbol Editors, 2013) -“La niña de rojo” (Kalandraka), en castellà- és una adaptació del conte clàssic però amb un escenari ben diferent com l'entorn urbà, que tant agrada a Innocenti, i actual. La caputxeta, que aquí es diu Sofia, és una nena d'un barri marginal que no pot evitar acostar-se al gran mercat capitalista de la ciutat sempre que pot. Ella no es distreu amb els ocells sinó amb el seu aparador preferit; aquí, el bosc és la ciutat i el llop adquireix forma humana i és un macarró en moto. El conte, que ha traduït Núria Sales, mostra la ciutat com un territori caòtic i perillós al bell mig de la qual se situa la selva, un lloc ple de colors i vida que és la màxima expressió de la societat de consum i tecnològica, amb tots els seus defectes, a la qual es fa una crítica contundent bo i retratant les contradiccions

de la vida moderna. Un homenatge a un conte que tots coneixem i una manera de posar-lo al dia, amb aquesta reinterpretació, perquè tingui noves lectures i provoqui preguntes. El conte, que introdueix un doble final, destaca també pel detall de les il·lustracions d'Innocenti i pel disseny de les pàgines, amb blocs de text separats de les imatges, com un còmic. *Info:* simboleditors.com; blog.anatarambana.com

Sobre els autors: Aaron Frisch (text) i Roberto Innocenti (il·lustració)

Aaron Frisch (Browerville, 1975, North Mankato, 2013) és autor de més de 150 llibres infantils i juvenils que va publicar amb el segell de l'editorial the Creative Company, on treballava, alguns dels quals en col·laboració amb il·lustradors de renom com Gary Kelley (“Dark Fiddler: The Life and Legend of Nicolo Paganini”, 2008), Chris Sheban (“A Night on the Range”, 2010), Etienne Delessert (The Lonely Pine, 2011), Mark Summers (Pirates at the Plate, 2012) i Roberto Innocenti (“La caputxeta vermella” -publicat en anglès com “The Girl in Red”, 2012-). La seva mort prematura als 37 anys va posar fi a una prometedora carrera com autor. Va ser finalista del Minnesota Book Award 2011 en la categoria de llibre infantil.

Aaron Frisch.

Nascut a prop de Florència, Roberto Innocenti és un dels grans il·lustradors italians contemporanis. Autodidacta, les seves il·lustracions, són d'un gran realisme i contenen multitud de detalls, un tret característic que les fan inconfusibles i que ha plasmat en contes clàssics com “Les aventures de Pinotxo”, el “Conte de Nadal” o “La caputxeta vermella” però també en altres títols com “La casa”, “La història d'Erika” o “Rosa Blanca”, que va fer per explicar

Roberto Innocenti.

l'holocaust a la seva filla. La seva carrera com a il·lustrador de llibres infantils es va iniciar al 1983 gràcies a una trobada amb l'editor suís Etienne Delessert. Ha rebut nombrosos premis, com el *Golden Apple Award* a la Biennial d'Il·lustració de Bratislava, la Medalla de Plata de la Societat d'Il·lustradors de Nova York i el Premi Hans Christian Andersen de 2008. *Info:* imaginaria.com.ar